

som kom til Stede, inden Jlden blev fuldstændig slukket, og den anden Grund, at det ikke var paavist, at Lokomotivet havde antændt Jlden, men i dette Forhold vilde det vist være vanskeligt at erholde bedre Vidnesbyrd end de, som bleve tilveiebragte ved Forhøret. Da det afbrændte Stykke er saa langt fraliggende, at jeg ikke med Fordel kan opdyrke samme, saa har jeg i en lang Aarrække kaaet det, for at det kunde afgive godt Brændsel (Lyng og Hedetørv), saa er Tabet nu betydeligt for mig, da det nu i en lang Fremtid er ubrugeligt til Brændsel og betydelig ringere til Opdyrking, idet Lyng og Mar er brændt, som ved Forraadnelse afgiver Gjødning til Jorden, og jeg antager, at det er Tab for mig for mere end 25 Kr. pr. Td. Land (og ca. 8 à 9 Td. Land) eller 200 Kr. i Erstatning, thi var Staden tageret af uvillige Maad, vilde det vist være blevet tageret høiere. Jeg andrager derfor om, at det høie Ministerium vilde tage Sagen under Overveielse og foranledige, at jeg kan blive holdt skadesløs for fornævnte Tab."

Saa ovenstaaende Andragende erholdt jeg Afslag, som herved vedlægges. Da alene det Lyng, som brændte, kunde have været solgt til et ikke ubetydeligt Beløb, thi der kunde have blevet mange Væs, og at Lokomotivet har antændt Jlden, er utvivlsomt, saa forekommer det mig, at jeg er berettiget til at erholde Erstatning, og beder jeg derfor den ærede Rigsdag om at forhjælpe mig til min Ret."

Under 8de August 1887 meddeler Generaldirektoratet for de danske Statsbaner Andrageren, at Ministeriet, efter hvad der foreligger i Sagen, ikke finder Anledning til at yde den søgte Erstatning.

Da Udvalget ønsker at forhandle Sagen med Indenrigsministeren, gjør det ingen Indstilling.

10. Fra Beboere mellem Kjøbenhavn og Helsingør om en direkte Jernbanelinie til Helsingør. (Indbragt den 11te Oktober 1887 af Folkethingsmanden for Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds, Holstein.)

Andragendet er saalydende:

"Undertegnede tillade os herved at henvende os til den høie Rigsdag med ærbødigt Andragende om, at den maatte ville yde sin Medvirkning til Fremme af, eventuelt selv tage Initiativet til Indbringelse af et Forslag om en direkte Jernbanelinie til Helsingør som en Fortsættelse af Klampenborgbanen enten til Øvstgaard Station eller som selvstændig Linie til Helsingørs Havn. Som Støtte for vort Andragende tillade vi os at fremhæve: At den store Befolkning, som gjør Udflugter til disse Landets skønneste Egne og for en stor Del om Sommeren bebor samme, derved vilde faae en hurtig og bekvem Forbindelse med Hovedstaden og Helsingør. At denne Linie, efter at Hallands-Banen tildels er aabnet og i en nær Fremtid kan ventes gennemført til Gothenborg, yderligere i Forening med Dalslands-Banen vil afgive en direkte og hurtig Forbindelse med Christiania og nævnte Byer. At der vil aabnes nye og smukke Distrikter for Bebyggelse, og endelig at Banen utvivlsomt vil være særdeles rentabel. Den hele Strækning andrager næppe meget over 4 Mil, og da den for en Del vil føre over Statens Skove eller langs disses Hegn, vilde Expropriationsomkostningerne tildels kunne spares. Vi tillade os endnu at bemærke, at det næppe vilde være formaalstjenligt at give nogen privat Person Koncession paa en saadan Banelinie, saalænge ikke Staten definitivt maatte have opgivet selv at anlægge den, da den, som en Forlængelse af eller en umiddelbar Forbindelse med Statsbanerne, formentlig burde indlemmes i disses Drift. Uden iøvrigt nærmere at skulle fremføre de mange vigtige Grunde, der tale for en Jernbanelinie som foranævnt, og som jo allerede have fremtaldt forskjellige Projekter for et saadant Anlæg, tillade vi os atter at anmode den høie Rigsdag om at ville interessere sig for denne for Beboerne og Staten saa vigtige Sag paa den Maade, som findes tjenligst."

Da Andragendet er overfendt til Jernbaneudvalgets Overveielse, gjør Udvalget ingen Indstilling.